

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemati velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemati velja: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja trisopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, ne frankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 255.

V Ljubljani, v ponedeljek 7. novembra 1886.

Letnik XIV.

Četrty stan.

(Dalje.)

Da se nejevera tako širi med četrtim stanom, so zopet krivi boljši stanovi. Trdili so, vera je dobra za niže ljudstvo, da se v strahu vzdržuje, a nam ni treba tega strašila. Ko je ljudstvo to zapazilo in videlo slabe zglede višjih stanov, tudi vere ni več čislalo. Ko pa ljudstvo vero zgubi, ni je moči, ktera bi ga brzdale. V prihodnje življenje ne veruje, niti ne pričakuje kaj na onem svetu; na tem svetu se mu dobrote življenja odrekajo, kaj potem čuda, da začne divjati? Vstaje delavcev so dandanes veliko nevarnejši, kakor so bile nekdanj, n. pr. l. 1848.

Ko je dne 24. februarja l. 1848 ljudstvo prihrulo v kraljevi grad „Tuilleries“ in je pridrla v prestolno dvorano, da bi sežgalo kraljevi prestol Ludovika Filipa, nesli so razsajalec krasno razpelo v dvorano, kjer so bili delavci. Takoj se vsi odkrijejo, pozdravljajo sveti križ in ga nesó v cerkev sv. Roka. Zgodovinar Menzel k temu opomni: „Prosto ljudstvo je posedlo kraljevo palačo, vendar pa se je ponižalo pred „Gospodarjem svetá“. Dandanes se delavci ne vklanajo Bogu, še manj pa kakemu kralju, ne marajo za božjo zapoved, pa tudi ne vprašajo, „kaj je moje, kaj je tvoje“?

Delavci so tudi dandanes preveč zapuščeni in sami sebi izročeni; boljši stanovi se malo zmenijo za niže ljudstvo. Nekdanj so imeli rokodelci svoje „cehe“ (cunfte), ki so skupaj stali in drug drugemu pomagali; mojster je bil gospodar v svoji hiši in je čuval nad odrasčenimi in neodrascenimi rokodelci; a dandanes imajo le nekteri mojstri dečke doma na hrani, največ jih hodi samo na ure delat k gospodarju, ko pa postanejo pomočniki, so gospodje sami za-se.

Ni je zveze med delavci in med njih najemniki; pa tudi viši stanovi se ne zmenijo dosti za četrti stan (ali vsaj se niso zmenili). Delavci se čutijo zaničevane in od tod tisti globok prepad med — stanovi. Ko so letošnjo spomlad delavci razsajali in rogovilili v Londonu, rekel je kardinal Manning, nadškof v Londonu, z lece: „Boljši stanovi ne mislijo nikdar na reveže, do revščine se jim gabi. Na tisoče jih živi v britkem pomanjkanju, pa se nihče za-nje ne zmeni; ako začne rogoviliti, potem pa oblastim očitajo, zakaj ne vničijo teh ljudi.“

Tako daleč je prišlo, da je na tisoče ljudi, ki mislijo, da so sužnji... Ljudski katekizem belgij-skega vodja delavcev ima naslednja vprašanja in odgovore: Vprašanje. Kdo te vlada? Odgovor. To izvršuje 30.000 privilegiranih! Vprašanje. Kaj imaš storiti? Odgovor. Odpraviti imam sužnjost, v kateri živim!

Delavci so zgubili vero v Boga, pa tudi od človeške družbe ne pričakujejo ničesa; zato kriče po nekterih krajih: „Ne Boga, niti gospoda“. Zato je je njih bojni klic: „Vojsko vsemu, kar je nad nami“.

Delavci, videvši, da so zapuščeni, osnovali so med seboj zvezo, da bi varovali svoje koristi proti drugim stanovom. V Belgiji trdovratno zahtevajo volilno pravico. Delavci bi radi državo osnovali tako, da bi njim vgajala in vstregla. Prepričani so, da mora zmagati njih stvar; tako se glasé njih govori, kedar se zberó in se čutijo po domače med seboj.

Srečen je tisti, kdor je s tem zadovoljen kar ima, dandanes so delavci tudi zaradi tega tako nesrečni, ker si mnogo, da, mnogo želé, kar nikdar ne bodo dosegli, ker je nemogoče. Delavec videvši, kako nekteri ljudje, morda prav tisti, katerim delajo, razkošno živé, noč in dan mislijo, kako bi se bavili in kratkočasili, koliko da denarja po nepotrebnem potrosijo, postane nevoljen, zavist se ga loti, in ker dostikrat še toliko nima, da bi vtešil krulječi želodec, zbudi se v njem sovraštvo do boljših stanov, ker ti si morejo vse privoščiti in imajo tako na zemlji nebesa, on ubogi trpin pa mora toliko trpeti na tem svetu.

Tako je v kratkih potezah naznanjeno, kaka nevarnost preti od delavskega stanú. Ni mogoče, da bi se ta nevarnost še dalje prezirala, delavsko vprašanje mora se rešiti. Država in boljši stanovi morajo določiti, ali se bode to vprašanje rešilo v blagor delavcem in družbi človeški, ali pa bomo vsi z delavci vred mogli prestatí vse gorje socialne revolucije. Nikar se ne motimo in ne recimo: delavci ne mislijo na tako revolucijo.

Že leta 1863 se je Lassalle tako-le izjavil: „Četrty stan ima vničiti meščanstvo (bourgeoisie) in prevzeti gospodarstvo. Zavest se mu mora zbuditi, da je rojen za gospodarstvo, po dnevu in po noči mora misliti na to, ali bdi ali spi.“ Le nikar ne mislimo, da se bodo zapeljani delavci pri vsi

revščini obotavljali vstajo začeti. Kar so nameravali anarhisti na Dunaju dne 3. oktobra t. l. in mnogo drugega, kar smo v najnovejših časih slišali iz Belgije in drugod, nam očitno kaže, v kaki nevarnosti je človeška družba. Kaj pa je storiti? Anarhiste devati pod ključ, oklicati obsedni stan, redarstvo pomnožiti?

V prvem trenutju to pomaga; a dereča voda, ako se mahoma zajezi, toliko huje koplje in breg spodjeda dotlej, da bregov in jezú ne odnese. Delavci se sile ne vstrašijo, izjemne postave in zapori tudi teh nesrečno zapeljanih ne bodo poboljšale, marveč še bolj razljutile. Ko so na Francoskem začeli delavce krotiti z redarstvom, tedaj so se radovali anarhisti in njih vodja je vskliknil: „Sedaj nas je stotisoče in v dveh mesecih nas bode še enkrat toliko, ako bode ministerstvo delavce vganjalo z redarji in verigami.“ Na delavskem zboru na Dunaju 9. maja je rekel eden govornikov kar naravnost: „Izjemnih postav se ne bojimo in take postave so uprav voda na mlin taistim, ki dalje gledajo.“

Kaj je storiti? Proč s sebičnostjo in zatiranjem podložnih, namesto teh naj se pa prikaže pravičnost in ljubezen. Dvoje dolžnosti se imajo spolnovati. Pravičnost morajo skazovati delavcem pred vsemi tisti, ki jih najmo in ki jim delo dajó, ako pa le-ti ne morejo ali nočejo pravični biti do delavcev, mora pa pristopiti država in skrbeti, da se ne godí delavcem krivica; ljubezen pa morajo skazovati delavcem vsi drugi stanovi.

Kar se tiče prvega, moramo tukaj izreči, da delavec nima samo pravice do vsakdanjega kruha, marveč njemu po pravici gré pomoč na stare dni, ali tačas, ko bi ga pri delu zadela nesreča. Država je dolžna za to skrbeti; a ni treba zaradi tega, da bi ona delavcem kruh rezala, le skrbi naj, da to izvrše tisti, ki delavca potrebujejo in da delavci tudi sami kaj storé v tem smislu.

Država ima tudi določiti, koliko časa da ima delo trajati, država mora skrbeti, da se ženske in otroci ne preobkladajo z delom, država ima čuvati nad tem, da se nedelja praznuje.

(Dalje prih.)

LISTEK.

Spomini iz potovanja po Gornje-Stajarskem.

(Dalje.)

To veličastno petje poviševalo je mogočno slovesnosti, ki so se vršile te dni v Sekovi. Knezoškof Ljubljanski so namreč sedmerim benediktinskim klerikom podelili višje redove, je posvetili v mašnike. Posebno bilo je pri posvečevanju to, da so se sveti redovi delili med slovesno pontifikalno mašo, česar menim, da pri nas tudi stareji gg. duhovniki ne pomnijo, ker delé se sv. redovi le med tiho sv. mašo.

Slovesnost bila je tem večja, ker se je svetega opravila toliko duhovščine vdeležilo. Prišli so bližnji župniki, prošt iz mesta Bruck ob Muri, oba brata Karlona (Alojzij, hišni prelat papežev, državni in

deželni poslanec, in Ivan, mnogoleten vrednik konservativnega „Grazer Volksblatt“) in že zgoraj omenjena dva opata. Z redovniki vred bilo je okoli trideset duhovnikov.

Že delitev subdiakonata in diakonata bila je veličastna; vse moje pričakovanje pa je presejala delitev mašništva (presbyterata) v dan sv. Lavrencija.

Da ne omenjam zopet veličastnega koralu in izborna izurjene azistencije, dalje ljudstva, ki se je res tako številno zbralo, kakor ob največjih praznikih; navedem naj le eden, pač najkrasnejši prizor izmed krasnih obredov. Mislim namreč prizor, ko škof in pričujoči duhovniki pokladajo roke na te, ki se v mašnike posvečujejo. Pretresljivo in ganljivo bilo je že videti, kako so najprej škof vsakemu posebej molé obe roki položili na glavo, in za škofom so taisto storili vsi pričujoči duhovniki. A premočen, velikansk in nepopisljiv bil je prizor in vtis, ko se je koj po prvem pokladanju obeh rok vršilo drugo pokladanje same desnice. Ko so vsi

duhovniki zapored položili svoji roki na klečeče posvečevance (ordinande), podali so se drug za drugim h škofovemu sedežu pred velikim altarjem, ter so se nekako v pravokotu vstopili po vrsti proti stranskima ladijama. Škof v sredi na zgornji altarni stopnjici, ob desni in levi opata Wolter in Sauter in prošt iz Brucka, vsi štirje v mitrah in pluvialih, dalje druga azistencija in vsa duhovščina po vrsti v koretljih in štolah. In ko so škof, držeč stegnjeno desnico nad še vedno klečečimi posvečevanci prosili Boga vsemogočnega, naj razlije nebeske darove nad te služabnike, ktere si je izbral v mašnike, držali so ob enem vsi okoli škofa stoječi mašniki enako raztegnjene desnice nad njimi in enako goreče želje pošiljali k Bogu. Zagotovim Te, predragi čitatelj! bilo je to trenutje tako slovesno, resnobno, veličastno, vtis tako mogočen, da mi ne izgine nikdar iz spomina.

Le en glas čul se je po dokončanih slovesnostih: bilo je krasno, Sekova tacega stoletja ni dočkala.

Politični pregled.

V Ljubljani, 8. novembra.

Notranje dežele.

Niso bile prazne besede po časnikih o *resnem položaju* v katerem se ravnokar Evropa nahaja. Nj. Veličanstvo cesar Franc Josip jih je v soboto v Budapeštu sam potrdil odgovarjajoč pozdravu delegacij. Za to je bila pa tudi vsa Evropa silno radovedna, kaj bode cesar povedal. Vlada je spregovorila in silno pomenljive so bile besede, ki nam jih je telegraf prinesel. Ob enem smo pa še nekaj zvedeli, o čemur se je do sedaj tu pa tam le sumničilo, kar je pa sedaj jasno, da ima namreč Avstrija pri reševanju balkanske krize poglavito besedo, katero bo, če drugače ne pojde, tudi z orožjem v roki govorila. Jako tolažilno je pa tudi vedeti, da ima vajeti naše zunanje politike presvitli cesar sam v rokah, kar njeno veljavo še prav zdatno poviksuje. Zato pa naša zunanja politika ni sebična, temveč vseskozi pravična. Avstrija je pri rešitvi bolgarske krize več prizadeta, kakor bi si človek to mislil, za to si je pa tudi jako odločno politiko osnovala. Nikakor nam ne more vse enako biti, ali imamo ob naših jugo-iztočnih mejah soseda, ki živi v vremenih razmerah, ali pa ljudi, ki vedno vihté plamenico v rokah, s katero žugajo svet zapaliti. Red v Bolgariji in Srbiji je za Avstrijo največega pomena, zato mora pa tudi gledati, da ga ohrani, ali če ga ni — da se vpelja. To Avstrija tudi hoče vsekako doseči, to se je razvidelo iz letošnjega prestolnega govora v soboto v Budapeštu, ki je pomenljivejši, kakor je bil kateri drugi do sedaj. Avstrija potrebuje miru, kakor vsaka druga država in prav za njegovo ohranjenje mora povsod in vedno trdno pripravljena biti. V tem smislu tolačijo se cesarjeve besede o večji požrtvovalnosti gledé zahtev vojnega ministra.

Vnanje države.

Zanimiva je *sostava bolgarskega sobranja*. Število poslancev znaša 520 mož, biti bi jih moralo pa 572. Da jih toraj 52 manjka, je vzrok to, da v sedmih okrajih ni bilo volitev. Med poslanci samimi je pa nekaj takih, ki so bili na več krajih voljeni. Toraj znaša število pravih poslancev le 485. Med temi je 53 turkov. Po stanovih in poklicu razvrsteni so tako-le: 2 sta regenta, 5 je ministrov, 1 bivši minister, 7 bivših uradnikov; 33 je županov, 9 podžupanov in 7 občinskih odbornikov; 137 je kmetov, 166 trgovcev, 43 advokatov, 4 so pisarji; 10 je šolskih nadzornikov, 13 učiteljev, 7 duhovnikov, 8 lekarjev, 3 časnika, 1 pisatelj, 2 knjižarja, 1 tiskar, 9 krčmarjev, 4 kramarji, 2 rokodelca, 3 kavarnarji, 1 urar, 1 krznar, 1 pivar in 1 živinozdravnik. No o tem sobranju se pač lahko z dobro vestjo reče, da je res zastop naroda, kajti malone, da so vsi stanovi zastopani. O narodnem zastopu povsod, toraj tudi na Bolgarskem velja, da je najboljši tisti, ki ima kolikor moč naravno podoba naroda samega; vsak stan se sam najbolje zastopa, ker najbolje vé za svoje bolečine.

Rusi spodkopavajo Angleško oblast nad Indijo ob vsaki priliki. Iz Londona se piše v „Kreuz-Zeitung-i“, da je Maharadžah Dhulip Singh prišel v Petrograd ter se je Rusom ponudil delati za nje v Indiji. Ta indijski knez je evropsko omikan, o svojem času se je mnogo govorilo o njem; bival je dalj časa na Angleškem. Ko pa vlada ni hotela plačati njegovih dolgov, odpotoval je mahoma nazaj v Indijo in je razširjal v Pendšah-u rovarske razglase, prijeli so ga zaradi tega v Suecu, a pozneje so ga zopet izpustili. — Ta knez toraj poskuša, kje bode več dobil ali v Londonu, ali v Petrogradu, take baže ljudje so pa tudi za vse sposobni in nevarni.

Generalguvernerju v *Odesi* došel je zapečaten carov manifest z ukazom, da naj ga izroči zapovedniku ruskih čet pred Varne. Manifest je namenjen, da se bo po Bolgariji razširil in se ob enem v njem prihod ruskih čet tje kaj opravičuje. Dnevni ukaz generalnega admirala, velikokneza Konstantina javlja odhod dveh družih parnikov „Zabjek“ in

„Merkur“ v Varne, ter določa celi prvi pomorski diviziji, da naj se na boj pripravi. „Zabjek“ ima Reške torpede s seboj. Za rezervno odšla je topnjača z dvema križarjema pred Kavarno, mestice blizu Varne. V Petrogradu se merodajni krogi še niso prav za trdno odločili, ali bi zasedli Bolgarijo ali ne; vendar pa je vedno bolj razširjeno mnenje, da bo treba nepokorno (!) pokrajino zasesti. Kakor smo videli iz priprav v Odesi, je menda res nekaj resnice na tem. Dobra se taka politika nikakor ne more imenovati, kajti na Bolgarskem bi se prej ko ne pričel bratski boj, v Evropi pa kalil toliko potreben mir.

O *Burgaškem puntu* prinesel je v soboto telegraf kratko vest. Dotični ruski častnik, ki se je puntu na čelo postavil, je kapitan Nabokov. Punt se mu je prav z lahko posrečil, ker v Burgasu ni bilo prav nič več vojakov, kakor le ena sama kompanija in še pri tisti so Nabokovega agentje vojaške podkupili, da so se dali zapeljati in so svoje lastne častnike izdali. S tem je bolgarska vojska že zopet neizbrisljivo madež dobila, ki ji ne bo nikjer časti delal. Nikjer tak človek ni kaj prida, ki se svojim višjim ustavlja; vojak pa že celo družega ne zasluzi, kakor oistro kazen. Kakor hitro so bili častniki Burgaške kompanije pod ključem, polastil se je Nabokov prav po tolovajsko uradov in blagajnic. Vladastvo puntarjem nasproti odločno postopa. Takoj je na vse bližnje posadke po brzjavo ukazalo, da naj vojaki odidejo proti Burgasu. Odšli so batalijoni iz Filipopolja, Eski-Zagre in Jambol. Kakor je telegraf sporočal, so si vojaki tudi že Burgas obkolili. Najnovejša sporočila celó pravijo, da so vladni vojaki Burgas zasedli in javni red zopet vpeljali; vstajniki so pa zbežali. Toraj se je nadjati, da ta punt ne bo imel nikakih posebnih nasledkov. Odločno pa moramo tu obsojati postopanje ruskega kapitana, kteremu nobena reč ni bila preslaba, samo da se štrina še huje zamotá. Je-li to storil z vedežem ali brez vedeža ruske vlade, ni znano. Da so na Bolgarskem zmešnjave čedalje večje, ni nikdo drugi kriv, kakor ruski agentje od generala Kaulbarsa do najnižjega častnika. Vladna stranka je skušala spoznamljenje s Cankovci napraviti, pa ni bilo mogoče. Kaj je Cankov zahteval, povedali smo že v soboto. Vlada noče odstopiti, ker se boji za samostalnost dežele, kar ima tudi prav. Sobranje je verifikacije dokončalo dne 5. t. m. Prav takrat predlagal je tudi eden poslancev, da naj se prostakom in kadetom kazen odpusti, ki jo trpé zaradi zarote. Ministerski predsednik je rekel, da se bo to zgodilo, in sicer takoj.

Izvirni dopisi.

Smlednik, 5. novembra. Pri nas je bila volitev v srenjski odbor 21. oktobra; volitev župana in srenjskih svetovalcev pa 4. novembra t. l. Županom izvoljen je bil enoglasno dosedanji župan g. Anton Burger iz Hraš. Za svetovalce pa so bili izvoljeni: Plemeniti g. baron Henrik Lazarini iz Smlednika, Jože Keržič iz Terboj, Simon Knific iz Dragočajna, Janez Jeraj iz Smlednika in Janez Hočevnar iz Zapog, vsi vrli in značajni možje. Tudi drugi srenjski odbor je v tej dobi pomlajen z novimi mladimi in krepkimi močmi. Z izidom te volitve je vsa občina jako zadovoljna.

S Krškega, 7. novembra. (Zborovanje „Pedagogiškega društva“ v Šent Jarneji.) Kakor sem bil Vam že naznanil, je „Pedagogiško društvo“ s sedežem na Krškem v tekočem šolskem letu imelo prvo zborovanje v dan 4. novembra v prijazni Dolenjski vasi — v Šent Jarneji. Zbralo se je v ta namen 16 učiteljev in 3 učiteljice, razun teh več odličnih Šentjarnejčanov (predsednik krajnega šolskega sveta g. Vučer, župan g. Bučar, krajni šolski nadzornik g. Poljanec, posestnik in oštr g. Zagorec) in mnogo kmetskega ljudstva — mož in žen — skupaj okoli 80 oseb. Učiteljstvo iz Šent Jarneja je skrbelo za olepšanje šolskega poslopja (zunaj so bili postavljeni maji in raz oken so vihrale narodne in cesarske zastave, znotraj je bila za to odmenjena šolska soba s cvetličjem okusno ozaljšana). Vsa hvala domačemu učiteljstvu za trud.

Točno ob 10. uri otvori g. predsednik Franc Gabršek zborovanje s primernim nagovorom ter vse došle ude in neude prijazno pozdravi. Na to se prebere zapisnik zadnjega zborovanja, kar navzoči odobré.

Točka: Govor g. Ivana Lapajne-ta o kulturnem razvoju Dolenjcev odpade, ker za to odbranega gospoda poročevalca ni bilo pri zborovanju — zakaj? ni znano... Namesto tega govora je poročal gosp. predsednik o domači vzgoji v obče in sploh kaj temeljito. Navzočim starišem je na srce pokladal, kako naj ravnajo s svojo deco domá, da bodo en-

krat dobri kristjani, prida državljani in zvesti sinovi svoje domovine. Ravno tu se je opazovalo, da ljudje nimajo posebnega veselja do šole — in ta dan je prišlo mnogo roditeljev le iz tega namena v šolo, ker so se nadjali g. okrajnega glavarja, da bi ga bili nadlegovali za oproščenje svojih otrok iz vsakdanje šole. Gospoda glavarja sicer ni bilo; a to priliko porabi g. govornik ter došlim starišem veliko važnost ljudske šole razloži, ob enem še povdarja, da nauki, ki jih otroci v šoli pridobé, so za nje edina dota, kojo zamorete revnejši svoji deci dati — in še to ji odrekate, ker jo odtegujete šolskemu poduku. Vsaj je sploh znano, da je Dolenjska od dne do dne revnejša in skrajni čas je že, da se temu nekoliko opomore. Šola je v prvi vrsti poklicana skrbeti za zboljšanje vzgoje in v drugi vrsti pa za napredek in povzdigo kmetijstva. Res so kmetje slišali kako britko resnico, a upajmo, da besede gospoda govornika niso padle na nerodovitna tla. — Za tem še spregovori meščanski učitelj g. Jos. Bezljaj, ter posestnikom toplo priporoča rednejše pošiljanje otrok v šolo, kajti sedaj imamo na Dolenjskem vinarsko in sadjarsko šolo, kamor bodo vsprejeti pridnejši dečki, dovršivši z dobrim vspehom vsaj ljudsko šolo. Tam bodo imeli priliko izvežbati se v vinarstvu in sadjarstvu; poleg tega bodo še dobivali letne ustanove (štipendije). Tako je g. govornik kmetsko ljudstvo v nemal za šolo in učenje sploh, vsi smo njegov govor živahno odobraval. O šolskem obiskovanju je še nekoliko kmetom razjasnil ter jim navedel šolske postave, tikajoč šolskega obiskovanja. Kmetje naj nikar ne mislijo — tako jim je rekel — da so učitelji krivi temu, da morajo otroke redno pošiljati v šolo. Kaj še! oni se le ravnajo po postavi in s tem storé le svojo dolžnost! — Dobro! Tako je!

O kmetijstvu sploh in v obče sta govorila temeljito gg. Lunder in Abram. Prvi je povdarjal, kako bi se po Dolenjskem zanemarjeno sadjarstvo vspelo na višjo stopinjo; kazal je na letošnji sadni pridelek, kajti vemo vsi, koliko dobička so letos imeli tisti posestniki, ki imajo dovolj sadnega drevja. — Konečno g. poročevalec nasvetuje: Odbor „Pedagogiškega društva“ naj sestavi dve prošnji, jedno na sl. c. kr. okrajni šolski svet in drugo na vis. deželni šolski svet, v kojih naj se prvi prosi, da bi blagovolil na to delati — in sicer z vso postavno ostrostjo, da po tistih krajih, kjer pri šolah še ni tako potrebnega sadnega vrta, krajne šolske svete prisili takoj preskrbeti zemljišče za šolske vrte; drugi naj pa v tem smislu izdá ukaz na vse druge okrajne šolske svete po deželi. Ob enem naj se še določi vsaj 1 oral zemlje za to koristno namero.

Gosp. Abram je razlagal o kmetijstvu sploh, kako naj vestni učitelj združuje poduk iz kmetijstva z družimi šolskimi predmeti, n. pr. pri računstvu, prirodopisu, zemljepisu itd. Pripovedoval nam je o zaprekah, ki jih je imel začetkom svojega službovanja, ko se je jel pečati s kmetijstvom (vzlasti sadjarstvu) od strani — ne priprostih kmetov — ampak olikanih Slovencev, kar ga pa prav nič ni plašilo. Pokazalo se je kmalo, da hodi po vsem pravo pot — in kmalo je imel obilo posnemovalcev. Vsaj vemo vsi iz lastne skušnje, da je naš kmet nezaupljiv, in da se kake nove naredbe teško poprime. Treba ga je toraj vedno podučevati ne le z besedo, ampak tudi z izgledom, kajti le kedar vidi kaj dobrega in koristnega, potem se mu odpró oči in si misli: „Vsaj bi ne bilo napačno, ako bi tudi jaz tako poskusil.“ Govor g. Abrama je bil vsem všeč — in vsi smo bili njegovih misli.

Izmed posameznih nasvetov se je z večino glasov sprejel ta, da se bode prihodnje zborovanje vršilo začetkom meseca aprila prihodnjega leta v Mokronogu. Gosp. predsednik se na to zahvali vsem navzočim — vzlasti gg. poročevalcem — za njihov trud ter zaključí zborovanje s trikratnim „Slava“-klicem na našega presvitlega cesarja Franca Jožefa I. kot prvega pravega ustanovitelja ljudske šole.

Po zborovanju smo se podali v znano Zagorčevo gostilno k skupnemu obedu, kjer smo se med prijaznimi razgovori in raznimi napitnicami prav izvrstno in kolegijalno zabavali. Tudi oni odlični možje iz Šent Jarneja, ki so nas počastili s svojo navzočnostjo pri zborovanju, so ostali pri kosilu v naši sredini, ter so s tem pokazali, da so vneti za napredek šolstva in povzdigo kmetijstva v lepi, toda malo zanemarjeni, a rodovitni Dolenjski. Le tako naprej naj novo društvo deluje in gotovo si bode pridobilo mnogo podpornikov in prijateljev. —r.

Še en dan pomudil sem se tam in treba je bilo se ločiti od Sekove, ki se mi je v kratkem času toliko priljubila. S toplimi, zgovornimi besedami zahvalil se je pri odhodu opat Wolter v pričujočnosti cele samostanske družine prem. g. knezoškofu za dragocen zaklad, lepo število mašnikov, ktere so posvetili, za veliko milost in trud, kterega so imeli, na kar so tudi g. knezoškof enako toplo odgovorili! Zahvalil sem se tudi jaz pristrčno — seveda bolj po tihem — za vso prijaznost in gostoljubnost, katero sem vžival pri ljubih benediktincih in želeč jim ves blagoslov od zgoraj pri njihovem bogoljubnem delovanju, zapustil sem ginjenega srca z visokim gospodom samostan. Še nekaj pogledov na baziliko in njen osamljen stolp in le prehitro izginila mi je Sekova izpred očí. — Srečna Sekova! postala si novo dragoceno svetišče umetelnosti, glasbe, znanstva in pobožnosti. (Dalje prih.)

Domače novice.

(Gosp. Ivan Kukuljević Sakcinski, predsednik „Matice Hrvatske“), rojen l. 1816 v Varaždinu, je obhajal včeraj petdesetletnico svojega književnega delovanja. Deloval je z Gajem že pred l. 1848 ter potegoval se za pravice jezika hrvatskega v javnosti, pisaril in popeval, trudil se posebno na polju povestnice in starine jugoslovanske na pr.: „Juran i Sofia ili Turci kod Siska“, „Štefan Šubic“, „Slavjanke“, „Iskrice“, „Arkiv“, „Književnik“, „Bibliografija Hrvatska“, „Slovník umjetnikah jugoslavenskih“, „Monumenta historica Slavorum meridionalium“, „Tisućnica slovjskih apostolov sv. Cirila i Metoda 1863“ itd. itd. — to so dela, ktera živo spričujejo njegovo slovansko rodoljubje in obilne zasluge za slovstvo jugoslovansko. Ker se dela na to, da bi i „Matica Hrvatska“ postopala bolj vzajemno s „Slovensko“, je iz Ljubljane predsednik g. Josip Marn v ime „Matice Slovenske“ brzojavno čestital o sedemdesetletnici slavnemu rodoljubu slovanskemu in o petdesetletnici izvrstnemu književniku hrvatskemu, naj vlada „Matico“ še mnoga mnoga leta tako, da bode na korist in slavo i Hrvatov i Slovencev!

(Dramatično društvo) priredi v četrtek dné 18. novembra t. l. v deželni gledališči slovensko predstavo „Teške ribe“. Igra, ktero je po Mihaelu Balucki-ju poslovenil Jos. Debevec, stopi ta večer prvič pred slovensko občinstvo, ter zopet jasno dokazuje, da se dramatičnega društva odbor trudi, pridobiti si tudi one obiskovalce slovenskega gledališča, ki sedaj z izgovorom „smo že videli“, žal, izostajajo. Omenjena predstava je prva delavniška v letošnji sezoni, zato opozarjamo vse domoljube, naj skrbé, da ne oplajijo s praznimi prostori požrtovalnih naših iglalecev. Slovenska sezona šteje itak samo dvanajst predstav, in da bi Slovencev v Ljubljani ne bilo mogoče dvanajstkrat napolniti Talijnega hrama — to je zelo dvomljivo!

(Zabavni večer pisateljskega društva) bil je v soboto zopet v čitalnični restavraciji, kjer se je sklenilo, da „zabavni večeri“ tega društva ostanejo od slej na dalje v čitalnici. Vdeležba je bila živahna, če tudi ne prav posebno obilna. Društvo se bo shajalo vkupe vsako soboto večer.

(Sinočnja „Slavčeva“ beseda) v steklenem salonu tukajšnje čitalnice je privabila precej gostov, ki so se prav dobro zabavali ob veseli pesmi in šaljivi igri do pozne ure.

(Uradniško.) Za avskultanta je imenovan pravni praktikant g. Evgen Trebuhovič, do sedaj službovajoč pri c. kr. okrožni sodnji v Novem mestu.

(Vladni kancelist) postal je narednik g. Jakob Draksler pri c. kr. okrajnem glavarstvu v Kamniku.

(Zahvala.) Na Krškem se je ustanovil pod vodstvom znanega mojstra na goslih g. Viktorja Parme, godbeni klub, ki že šteje sedaj 18 moči. — Ker je bilo pa v ta namen treba kupiti mnogo muzikaličnega orodja (instrumentov), so se udje kluba obrnili s prošnjo do mestjanov, naj bi ti pripomogli, da se napravi potrebno godbeno orodje. Nabralo se je precej novcev, za kar se vsem darovateljem iskreno zahvaljujemo. — Posebno se je pa zopet odlikovala na daleč poznata dobrotnica revežev kakor tudi podpornica vseh blagih namenov, blagorodna gospa Josipina Hočevnar, ki je godbenemu klubu 200 goldinarjev blagodušno darovati blagovolila, za kar ji javno izrekamo najprisrčnejšo zahvalo! „Bog ji stotero povrni!“ — r.

(Železnična proga) po Dolenjskem določila se je pri enkéti dne 5. t. m. tukaj zbrani čez Trebno z veliko večino navzočih.

(Posojilnico) si mislijo ustanoviti v Logatci, ter se bodo o tem razgovarjali dne 14. t. m. dopoldne v ondašnji šoli. Popoldne sporočal bo ondi dr. J. Vošnjak o svojem delovanju v deželni zboru, dr. Ferjančič pa se bo zbranim predstavil kot kandidat za bodoče volitve.

(Povozil se je) na železnični progi hrvatski od Velike Gorice do Zagreba Slovenec Jos. Strucelj. Mož bi bil rad prav poceni v Zagreb prišel, zato je zlezal skrivaj na tovorni vlak, ki je bil tje kaj namenjen. Preden je vlak privozil v postajo, skočil je Strucelj doli, toda nesrečno, kajti vlak ga je zgrabil, po progi s saboj vlekel in grozno zdelal. Revež sicer še živi, nade pa ni nobene, da bi ozdravil.

(Posestniki), ki imajo žrebce in jih mislijo spomlad spuščati, oglašiti morajo tiste do 1. decembra

vsak pri svojem okrajnem glavarstvu. Žrebce, ki so manj nego 4 leta stari in onim noriškega plemena, ki so mlajši nego 3 leta, se ne bo dajalo dovoljenje za skakanje.

(Več podučiteljskih služeb) III. in IV. plačilnega razreda razpisanih je na Štajarskem in sicer: v Globokem do 20. novembra; pri sv. Lovrencu na Dravskem polju do konec decembra in na Ptujski gori do 20. decembra. Prošnji za poslednji dve c. kr. okrajnemu šolskemu svetu v Ptuj, za prvo pa pri krajnem šolskem svetu na Globokem.

* (Razpisana) je služba učitelja v Mirni s 400 gld. Prošnje do 20. novembra c. kr. okrajnemu šolskemu svetu v Novem mestu.

(Nadvojvoda Oton) došel je danes s soprogo v Celovec. Društva so ga sprejela z bakljado.

(Za škofijskega nadzornika veronauka) v vseh Tržaških ljudskih šolah imenovan je č. g. Andrej Šterk, dekan pri stolni cerkvi v Trstu.

(Duhovske spremembe na Goriškem) Čast. g. Štefan Starman, vikar v Cerkljanskem predstavljene v enaki lastnosti v Sedlo v kobaridskem Kotu. — Č. g. Martin Leskovec ostane še dalje v začasnem pokoju in si je izbral v bivališče Libušinje. — Č. g. Jožef Bajec, vikar Kronberški, zapusti 15. t. m. svoje dosedanje mesto in nastopi službo ravnatelja v deželni zavodu gluhomimih v Gorici. — Č. g. Jožef Pavlica, kaplan Pod Turnom pri sv. Roku v Gorici, odpotoval je 3. t. m. v Rim, kjer ostane dve leti v ustavu „All' Anima“, da bo nadaljeval bogoslovne študije v dosego naslova doktorja cerkvenega prava.

(Kazen za izneverjenje) povišala se je Tržaškima defraudantomu Adelmanu od 4 na 6 let, Eberlu pa od 3 na 5 let. Povod temu je dala pritožba c. kr. državnega pravdnistva, kteremu se je s prva odmerjena kazen prepičila zdelala.

(Sto in petindevedeset goldinarjev) zgubil je nek Križan v železničnem vozu med Grljanom in Trstom. Kdor bi jih bil našel, odda naj denar pri uredništvu „Edinosti“ v Trstu, kjer bo dobil postavni delež.

(Za kolero) zbolelo je v Trstu do sedaj vsega vkupe 893 ljudi, umrlo pa 554. Štirinajst oseb pravijo da je še bolnih.

(Čuvajte se sleparja), ki se ravnokar po Slovenskem okoli klati in pravi, da je prišel iz svete dežele. O Vsehsvetih sleparil je po Trstu in ga „Edinost“ takole opisuje: „Predstavil se nam je kot romar iz svete dežele Palestine, kjer se je kakor dober katoličan priporočal Bogu, da ga v njegovem težavnem delu varuje. Dopoldne si je na račun svojega tukajšnjega konzula posodil od enega našega znanca 3 gold., od drugega pa pet in popoldne še pet gold. — kakor je pravil — praznik je in ne more turškega denarja zmenjati, ker so menišnice zaprte. Potem, ko je v svojo družbo povabil še par oseb, šel je v neko krčmo na Kolonji in tam povabljen pridno napajal, češ, ko se opijó bo operiral s svojo lekarsko znanostjo, ker je imel njegov sosed dosti denarja in „anker-uro“, ktero je hotel zamenjati za svojo „cilinderec“ in še zraven par turških banknotov dati. „Gšeft“ ni šel, ker povabljeni imeli so gobo v želodec — in so vino brez strahu pili, a ta „gšeft“ mu je pokvaril še eden prišlih, kateri pa ta dan še vina videl ni; toraj ni kazalo drugače, kakor operacijo preložiti v mesto. V mestu je zapustil vso družino, le prijatelj, kateri mu je deset goldinarjev posodil, ostal je z njim. Njemu je obetal pri nekem Francozu, kateri je v istem hotelu stanovan, kakor on, službo „kamerdinerja“ z 80 franki na mesec in vse prosto in mu rekel, naj pride prihodnji četrtek v njegov hotel, kjer ga bode Francozu predstavil in naj precej svojo dosedanje službo odpove, ker hoče on za njega plačati, kadar turški denar zamenja, in ga še nekaj od doma dobi, za ves mesec hrano in stanovanje v hotelu. Drugi dan so si cerkve ogledali in se Bogu priporočali in na razhodu kapo za klobuk premenjali. Šel je vsak svojo pot — Anglež v hotel in opomnil še enkrat prijatelja, naj jutri, v četrtek pride, da ga omenjemu francoskemu gospodu predstavi. Prijatelj gré domú, z angleško kapo na glavi, vesel se, kako lep da je, kakor Anglež in kako lepo življenje bo imel, ko dobí službo pri Francozu — ker ni šala 80 frankov in vse prosto. Zjutraj se v resnici obleče v črnino, gré k brivcu, dá se vrediti in parfimirati, potem v hotel, kjer popraša po Francozu, oziroma prijatelju — hotelir mu pové, da ne pozná nobenega Francoza, ne njegovega prijatelja, marveč

nekega mladenča, ki je pri njem stanovan in mu vse dolžan ostal, ter jo popihal. — Tableau: Prijatelju je zginil prijatelj, razun tega 10 gld. in nov klobuk — pa služba je šla v zrak. Za njegov denar je ta prebrisani lopov napajal povabljenec in jih hotel z vinom omamiti. Prijatelj je ribe jedel — povabljenec pa „pečene piške“ — plačal pa je Anglež z denarjem, kterega si je pri njem izposodil. Ni zastoj ta lekar rekel, da bi v Francoski takšna pijača in jedača veljala napoleon in tukaj da je tako po ceni! Kje so bile oči? Razun tega — kakor se nam zdí — so ga tudi zasačili v neki cerkvi, ko je pobožno tuje žepe pregledoval. Žal nam je, da je opeharjeni — Slovenec; drugekrat naj raje z domačini občuje, kakor z Angleži, kateri iz Palestine prihajajo v Trst svoj „gšeft“ delat.

Razne reči.

— V pismu do kardinalvikarja so sv. Oče Rimcem posebno priporočili, naj se obrnejo z molitvijo do prečiste Device Marije, ker nejeverniki so združili svojo moč in posebno napadajo sv. cerkev v Rimu na apostolskem sedežu. — Nekteri listi hočejo vedeti, da sta ministra Robilant in Genala svetovala, naj se v cerkvenem vprašanji zmerno postopa; zoper to sta pa baje Grimaldi in Tajani rekla, da tu gré le za izpeljavo starih postav zoper zlorabo v današnjih časih.

— Naredbe zoper kolero v Budapeštu. — Iz skupnih stanovanj izgonili so vse delavce brez izjeme, da bi zabranili razširjanje kolere. Ali kaj so s tem dosegli? Ubožne družine ondi nimajo sedaj kam pod streho. Nedavno je komisija našla na Dunavskem obrežji ogenj. Okoli tega je bila nakopičena stara šara, hišno orodje itd., povsod so ležali možje, žene, starčki in otroci in tudi matere z dojenčki. Ne daleč od tod je gorel drug ogenj, okoli kterega so čepeli strgani otroci v dveh vrstah. Iz stanovanj pregnani niso mogli tako nevtogoma najti bivališča. Se večo revščino ali večo nesnago našli so drugej. Iz parnega mlina „Panonie“ teče gorka voda v Donavo. Voda je skoraj da vroča, a umazana, ter izhlapije škodljiva soparo. Da se varujejo mraza, vlegli so se reveži k topli vodi. Ležali so na hrbtu, za podglavje služilo jim je kamenje; spali so v resnici — ali vsaj na videz. Komisija je pustila ljudi pri miru, le nekaj otrok so odnesli v bližnjo gostilno.

— Prusi v zahodni Afriki. Za vzhodno afrikansko društvo je pridobil Juehlke okraj Madišu na jugu do Vitu in izvrstno morskopristanišče na iztoku reke Vubuše. K temu pobrežji spada tudi iztok reke Jub, po kateri se pride v deželo rodov „Gallas“. V Durnfordport je napravil Juehlke postajo. S tem so si pridobili Prusi, da na severu kaka oblast ne more zaprečiti in napadati njih prejšnje pridobitve Vitu.

— Pred sodnijo. Sodnik: „Povej, odkod si ovco priženil?“ Zatoženec: „Od nikod, saj še nisem oženjen.“ Sodnik: „Saj te tudi ne vprašam za ženo, samo za ovco, ki so jo pri tebi našli. Odkod si jo toraj priženil?“ Zatoženec: „Moj Bog, odkod neki, saj sem že rekel, da se še nisem oženil!“ Sodnik: „Ali vam je trdovratnež to. Prižene si ovco v hlev, pa ne prizná, da ni njegova!“ Zatoženec: „A tako, gospod sodnik, vi mislite, odkod sem ovco prignal? No, s pašnika. Smilila se mi je, ker je bila čredo izgubila.“

Telegrami.

Dunaj, 8. nov. Schlossbergovega morileca so prijeli. Piše se Gerhard Kreitter, je 24 let star, zlatarski pomočnik, in vže večkrat zarad tatvine in predrznega beračenja kaznovan. Ker je bilo vse proti njemu, je priznal svoje hudodelstvo.

Trnovo, 8. nov. Vlada je prosila diplomatske agente velesil, da naj bi pri kabinetih povprašali o prestolnem kandidatu. Odgovora ne bo pred nekterimi dnevi. Vendar pa ni nemogoče, da se bodo že v teku današnje seje ob priliki razprave o odgovoru na vladarsko sporočilo stavili predlogi, dotikajoči se volitve.

Poslano.

Na vse, kar je „Slov. Narod“ o meni in mojem triletnem dolgu na zakupnini od veže nekdanje krejske omenjal, kterega dolga pa v resnici ni, kakor je to „Laib. Ztg.“ minuli petek sama priznala, odgovarjam le toliko, da se s tem listom in njegovimi sotrudniki ne pečam. Čitatelji naj si pa stvar tolmačijo, kakor jim drago.

Jakob Škerbinc,
mestni odbornik.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. zjut.	730-34	+ 7.4	sl. zap.	megla	7-50
6. 2. u. pop.	729-26	+ 11.6	sl. zap.	oblačno	dež
9. u. zveč.	729-50	+ 9.8	sl. zap.	dež	
7. u. zjut.	729-46	+ 9.6	brezv.	megla	9-60
7. 2. u. pop.	729-84	+ 14.8	sl. izzap.	oblačno	dež
9. u. zveč.	731-33	+ 15.4	sr. izzap.	oblačno	

V soboto zjutraj megla, čez dan oblačno, večkrat dež. Srednja temperatura 9.6° C., za 3.7° nad normalom. — V nedeljo zjutraj megla, čez dan dež, zvečer veter. Srednja temperatura 13.3° C., za 7.7° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

8. novembra

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	83 gl. 40 kr.
Sreberna " 5% " 100 " (s 16% davka)	84 " 55 "
4% avstr. zlata renta, davka prosta	113 " 50 "
Papirna renta, davka prosta	100 " 85 "
Akcije avstr.-ogerske banke	870 " — "
Kreditne akcije	282 " — "
London	125 " 25 "
Srebro	— " — "
Francoski napoleond.	9 " 88 1/2 "
Ces. cekini	5 " 91 "
Nemške marke	61 " 27 1/2 "

Št. 7179.

Razglas.

Deželni odbor kranjski objavlja, da so s svojim razglasom dne 18. oktobra 1886, št. 6800 napovedane odkupninske obravnave o samostojni deželni nakladi po 6 gld. od vsakega hektolitra (oziroma po 6 kr. od vsakega litra) porabjenih žganih pijač (žganja, špirita, ruma, araka, punčnega cveta, rozolije, likera in poslaščenih žganih pijač sploh) za leto 1887 za posamezne zdolej omenjene davčne okraje določene, kakor pri vsakem okraju zaznamovano. Pri tej priliki se vnoveč objavljajo zadevne letne odkupninske poprečnine in dostavlja, da pri odkupninski obravnavi mora prisotna biti večina vseh obdačenih obrtnikov davčnega okraja po obojih in po obsegu obrta; da mora ta večina pritrditi odkupninski pogodbi; da pooblastenci obrtnikov morajo seboj imeti legalizovana pooblastila in konečno, da se odkupninski pogoji poizvedo pri deželnem odboru kranjskem in pri c. kr. okrajnih glavarstvih.

Te odkupninske obravnave se bodo vršile za davčni okraj:

Postojna, z odkupninsko poprečnino 2400 gld., dne 16. novembra 1886 dopoldne v pisarni c. kr. okrajnega glavarstva v Postojni;

Vipava, z odkupninsko poprečnino 400 gld., dne 18. novembra 1886 dopoldne v pisarni c. kr. davčnega urada v Vipavi;

Senožeče, z odkupninsko poprečnino 1200 gld., dne 20. novembra 1886 dopoldne v pisarni c. kr. davčnega urada v Senožečah;

Bistrica, z odkupninsko poprečnino 1600 gld., dne 22. novembra 1886 dopoldne v pisarni c. kr. davčnega urada v Bistrici;

Krško, z odkupninsko poprečnino 600 gld., dne 24. novembra 1886 dopoldne ob 9. uri v pisarni c. kr. okrajnega glavarstva v Krškem;

Mokronog, z odkupninsko poprečnino 1600 gld., dne 20. novembra 1886 dopoldne ob 9. uri v pisarni c. kr. davčnega urada v Mokronogu;

Rateče, z odkupninsko poprečnino 300 gld., dne 22. novembra 1886 dopoldne ob 9. uri v pisarni c. kr. davčnega urada v Rateči;

Kostanjevica, z odkupninsko poprečnino 400 gld., dne 23. novembra 1886 dopoldne ob 9. uri v pisarni c. kr. davčnega urada v Kostanjevici;

Radoljica, z odkupninsko povprečnino 10.000 gld., dne 18. novembra 1886 dopoldne ob 9. uri v pisarni c. kr. okrajnega glavarstva v Radoljici;

Kranjska gora, z odkupninsko poprečnino 2800 gld., dne 20. novembra 1886 dopoldne ob 9. uri v gostilni gospoda Janeza Hribarja v Kranjski gori;

Kranj, z odkupninsko poprečnino 14.000 gl., dne 20. novembra 1886 dopoldne ob 9. uri v pisarni c. kr. okrajnega glavarstva v Kranji;

Škofja Loka, z odkupninsko poprečnino 5200 gld., dne 17. novembra 1886 dopoldne ob 9. uri v občinski pisarni v Škofji Loki;

Tržič, z odkupninsko poprečnino 4000 gld., dne 23. novembra 1886 dopoldne ob 9. uri v občinski pisarni v Tržiču;

Logatec, z odkupninsko poprečnino 2000 gl., dne 16. novembra 1886 dopoldne ob 9. uri v pisarni c. kr. okrajnega glavarstva v Logatcu;

Idrija, z odkupninsko poprečnino 1600 gl., dne 22. novembra 1886 dopoldne ob 9. uri v pisarni c. kr. davčnega urada v Idriji;

Lož, z odkupninsko poprečnino 3000 gld., dne 19. novembra 1886 dopoldne ob 9. uri v pisarni c. kr. davčnega urada v Ložu;

Crnomelj, z odkupninsko poprečnino 400 gld., dne 18. novembra 1886 dopoldne ob 9. uri v pisarni c. kr. okrajnega glavarstva v Crnomlju;

Metlika, z odkupninsko poprečnino 400 gl., dne 22. novembra 1886 dopoldne ob 9. uri v pisarni c. kr. davčnega urada v Metliki;

Litija, z odkupninsko poprečnino 6000 gld., dne 19. novembra 1886 dopoldne ob 10. uri v pisarni c. kr. okrajnega glavarstva v Litiji;

Zatična, z odkupninsko poprečnino 1600 gl., dne 22. novembra 1886 dopoldne ob 10. uri v gostilni g. Fortune v Zatični.

Od deželnega odbora kranjskega.

V Ljubljani, 8. nov. 1886.

Ravnokar izišlo!

„Priče Božjega bitja“.

Jako priučna knjižica došla bo povsod dobro, kjer je le še iskrica vere v Gospodarja nebes in zemlje. — Prečastita duhovščina bo vernemu narodu izvestno jako vstregla, ako ga opozori na to v današnji brezverni dobi jako primerno delce. Na prodaj je pri založniku

Dragotinu Hribarju,
v Ljubljani na Bregu št. 10, pri Blazniku in
v „Katoliški Bukvarni“ v Ljubljani;

ter velja **samo 25 kr.,**
po pošti 5 kr. več. Kdor jih vzame 12, pošljejo se mu franko. (2)

Valvazor

lepo vezan, naprodaj je jako poceni pri g.
Jerneju Rabiču, trgovcu v Kranji.

Kmetijski stroji

iz najslavnejših tvrdk po **tovarniških cenah** in to:
mlatilnice na róko in na vrtilo, trijerji, čistilniki, **slamoreznice**, **robkalnice**, **stroji za sekanje repe**, **drobljivci**, vsake vrste in velikosti; **sesalnice** in **brizgalnice**, ter za jesen **stiskalnice za vino** in **mošt**, kakor tudi **obiralnice za grozdje** itd.

Tistim poljedelcem, kateri bi se ktere teh prekornistnih strojev in orodij radi omislili, pa jih ne morejo takoj plačati, dovoljujejo se **daljši plačilni obroki.**

Šivalni stroji

dobivajo se ravno tu vsake vrste na zbiranje kakor tudi **blagajnice**, v katerih so spravljene reči pred **ognjem in tatovi varne**, prodaja

z najodličnejšim spoštovanjem

Franc Better,

Ljubljana, Stari trg št. 1, nasproti železnega mostu.

Žrebanje že prihodnji mesec.

KINCSEM
SREČKE

à 1 gld.

11 srečk 10 gld.
samo

Glavni dobitok v gotovini

gld. 50.000 gld.

10.000 gld., 5000 gld. z odtegljajem 20% — 4788 denarnih dobitkov.

(14)

Kincsem-srečke dobivajo se
v loterijskem bureau ogerskega Jockey-kluba: Budapešta, Waitznergasse 6.

Učenca ali praktikanta,

ki je dovršil drugi ali vsaj prvi latinski razred (tudi realke), sprejemem takoj v mojo prodajalnico z mešanim blagom; dešek naj bi bil s poštene hiše, dobro izgojen, čist, zdrav, brez kake telesne napake, slovenskega in nemškega jezika vešč.

Ponudbe naj se naravnost meni pismeno pošiljajo

Franc Ks. Golč,

trgovec v Idriji.

Notranjsko.

(1)

Nekaj za gospé!

Več tisoč

ogrinjač

za jesen in zimo

iz najfineje Berolinske volne s franžami, popolnoma velike, v vseh barvah, kakor so: sive, rdeče, ružave, črne, bele, škotske in turške, razprodalo se bode zaradi izpraznitve prostora

po 1 gld. 10 kr.

komad. Razpošilja jih proti povzetju

(4)

WAARENHAUS

„ZUR MONARCHIE“

Dunaj, III. Hintere Zollamststrasse št. 9.

NB. Kdor več ogrinjač skupaj naroči, stane ga poština pri posamičnem komadu le nekaj krajcarjev.

V čast presv. Trojici.

Sveta maša, zložil in založil ter posvetil blgrd. gosp. Antonu Foersterju skladatelj Ignacij Hladnik.

Na prodaj v „Katoliški Bukvarni“ v Ljubljani po 60 kr. (8)